

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Rebus Gestis Beati Aloysii Gonzagæ E Societate Iesv

Marchetti, Annibale

Florentiæ, 1687

Capvt VIII. De honoribus Aloysio post mortem habitis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43962

computationem venerint. Neque enim mortalem tantummodo vitam duxisse credendus est, qui præsentem hanc vitam futurâ, atque immortalî foetam traduxit.

CAPVT VIII.

De honoribus Aloysio post mortem habitis.

Ntequam ad iusta S. Adolescenti persoluta enarranda aggrediamur, libet quàm sanè iusta, seu debita fuerint, præclarissimo Mariæ Magdalenæ de Pazzijs testimonio eius integritati dato declarare. Alia testimonia, quæ e publicis tabulis proferre possem, libens omitto; ne hoc per se satis firmum quæsitâ fulcimenta infirmitatis insimulent. Erat sanctissima foemina universæ Societatis Iesu, ac præsertim Aloysij Gonzagæ, cuius eximiam Sanctitatem dudum acceperat, studiosa in primis. Hæc cum prid. Non. Aprilis Anno humanæ salutis MDC esset inter orandum in supernarum rerum contemplatione penitus defixa repente Cælum coram se discedere conspicata, hiatu in medio Aloysium vidit, qui inter Beatorum

D: Mariæ
Magd. de
Pazzijs stu
diū in Soc

torum agmina præcipuo quodam fulgore præ ceteris coruscabat. Ea species animum mirificè abripuit, sic ut reliquo corpore propemodum destituto, omnem in oculos ad spectaculum, atque in linguam ad prædicationem evocaverit. Ita enim intentissimis fursum oculis admirationis iuxta, ac lætitiæ plena eloqui

Eiusdem præclarum de Al: in extasi testi monium.

cæpit. *O quam ingens est Aloysio Ignatii filio felicitas! Nunquam id mihi persuasum foret, ni Deo monstrante nunc discerem. Haud putassem tantam quodammodo apud Superos gloriam haberi, quanta Aloysium exornatum cerno. Profectò insigni est Sanctitate Aloysius. Quos in Templo veneramus Sanctos tam magna felicitate positos haud arbitror. Quam vellem universum Orbem peragrarè, quo eximiam Aloysij integritatem, eiusque in Cælo premium unà cum Divina munificentia, atque in eum benignitate deprædicarem. Scilicet eò non tam res gestæ sanctum Adolescentem, quàm mens, consuetumque provexit: inde enim rebus a nobis gestis longè maximum accedit pretium. Semper illi, dum nobiscum egit, aures divino Verbo patuere, & quidquid exequi non valuit, velle non desijt. Christi haud dubiè martyrum supplicia, tametsi occultè, pertulit, propterea quòd & acerbissimis sese cruciatibus confecit, & Divinæ caritatis igne perpetuò flagravit. Unde*

& oc-

et occulti Martyris nomine haud immeritò nuncupandum censuerim .

Huiusmodi laudes cum per interualla memorata virgo , oculis linguæ suggerentibus , eloqueretur , erat qui fideliter exceptas litteris mandaret : quas etiam eò recitare libuit , ut palàm esset , si quid a nobis in hoc opere a veritate aberratum , potius illam tarditate ingenij non assequutos , quàm studio hominem extollendi supergressos . Ad eum enim dignitatis gradum , factâ cum sanctissimis viris , ac præclarissimis Christi martyribus comparatione , Aloysium virgo diuinitus edocta extulit , ut ultra , quò proferretur , quodammodo non reliquerit . Illud autem obseruandum , hanc de Aloyij gloriâ haustam e Cælo noticiam alterius manu descriptam , ab ipsâmet Virgine fuisse postea perlectam , ac iureiurando firmatam : eandem præterea plurium aliarum Virginum , quæ interfuerant , iuramentis testatam , purpuratos Patres sacris Ritibus sanctiendis præfectos , antequam Virginem sanctorum factis adscribendam decernerent , recognitam , accuratèque perpensam suis sententijs comprobasse . Nunc verò præmissâ per quandam haud importunam anticipationem funebri veluti laudatione , ceteram pompam Diuino

vino

vino instinctu Aloyfio ab hominibus instructam
evolvere instituamus .

Concursus
ad demort
tui cubicu
lum .

Simul datum proximâ luce post Aloyfij obi-
tum ad surgendum signum , ingens ad eius cu-
biculum omnium ordinum concursus fuit : ubi
positis genibus , plerique non eius salutem Super-
ris , ut fit , sed propriam illi inter Superos , ut
censebatur , adscripto , commendare stude-

Bell: reli-
gioni ha-
bet eum .
Deo pre-
cibus cõ-
mendare ,
non tamẽ
se illi .

bant . Quo in genere memorabile est Roberti
Bellarmini testimonium publicis tabulis confi-
gnatum , in cuius extremâ paginâ iuratus affir-
mare non dubitat , se religioni semper habuiss-
se , pro Aloyfij salute preces fundere , aut vi-
ctimam piacularem offerre , veritum ne Divi-
næ aduersus eum benignitati , unde tanta in-
eius animum beneficia profecta noverat , iniu-
rius foret : contra nullâ unquam religione im-
peditum , quò minùs eum sibi apud Superos
deprecatorem deposceret . Peractis precibus
cuncti oculis peruestigare , numquid ex S. Ado-
lescentis rebus legere possent . Nonnulli in ca-
daver ipsum piè sævire carnis frustra preciden-
tes , ac præsertim e genuum cute , cui calium
nitendi ab ineunte ætate consuetudo parem-
plantis obduxerat . Alij tondere capillum ,
præsecare unguis , diripere vestes , indusia ,
calamos , atque adeo ipsas calceamentorum

Piè in ca-
daver sæ-
vitum , cõ-
staque di-
repta .

ligu-

ligulas cupidè suffurari , ac deinde pretiosis
 thecis , perpetuum tantæ virtutis monimen-
 tum , ac salutis præsidium includere . Subla-
 tum è cubiculo corpus , in domestico primùm
 Sacello ad ferum usque diei cariorum oscula ,
 atque amplexus suscepit : mox in exedram
 Collegij maximam delato Patres universi unà
 cum reliquis iunioribus , ceterisque domesticis
 adiutoribus manum religiosè deosculati sunt :
 quod ceteroqui honoris genus solis apud nos
 Sacerdotio præditis deferri consuevit : scilicet
 intelligebant sacrum Adolescentis corpus , non
 quidem Chrismate , quemadmodum Sacerdo-
 tes , sed Christo ipso perpetuò inhabitante de-
 dicatum . Inde in templum effertur ; ubi , ex-
 quijs de more persolutis , incredibilis cum eo
 rum , qui litteris operam dabant , tum exter-
 norum frequentia eius feretro circumfusa cer-
 tatim ora , manus , pedesque deosculabantur ,
 ac pro se quisque aliquid e corpore , seu vesti-
 bus præscindere studebat . Tunc autem non
 modo omnis penè vestis exterior , verùm &
 intima subucula discissa , capillorum , ungui-
 umque ablata residua , extremi digiti , atque
 adeo integri articuli resecti , & si vis non fo-
 ret maturè prohibita , summotâ , ut licuit e fe-
 retro turbâ , occlusisque succedentium multitu-
 dini

Patres ma-
 nū ei præ-
 ter morem
 deosculā-
 tur .

Externorū
 frequētia,
 & pietas
 erga sacrū
 pignus .

Z

dini

dini foribus, timor erat, ne p[er]etas modum transgressa corpus omne scœdum in modum dilaniaret. Agi deinde cœptum, ubi, & quemadmodum Aloysij corpus esset humanum, an secreto a reliquis loco, & præter nostrorum morem ligneo loculamento inclusum, an verò promiscuè cum reliquis. Bellarminus, ceteriq[ue] graviores Collegij Patres, qui idem ante eius obitum senserant, ut in præcedenti capite memoravimus, secernendum, & loculo claudendum censuere: quod & factum est Claudij Aquavivæ c[on]sultati de re permisso.

Per eos dies nihil propemodum in ore, ac sermone omnium nostrorum erat, præter Aloysij gesta, alijs alia inuicem memorantibus, eâque egregij Adolescentis repræsentatione quasi instauratâ præsentia desiderium lenientibus. Quotidie complures ad eius monumentum aderant, ubi procumbentes diu illius fidem, atque apud Deum patrociniûm implorabant. Fuitque qui post eius obitum Romam appulsus solâ famâ permotus (I[ost]o: Antonio Valtrino nomen erat multæ eruditionis viro, & publico sacrarum litterarum Interpreti) non modò singulis diebus sepulcrum obiret; verum semper flosculis, quos domesticus hortus obtulerat, sancti Adolescentis tumulum inspergeret, quasi e-

ius

¶ Tumulatur loco a reliquis secreto.

I[ost]o: Ant: Valtrinus quotidie eius tumulum floribus spargit.

ius animum ante vota precesque ad benevolentiam conciliare cuperet, ac patrocinium eblan-
diri. Ad hæc Cæsar Baronius, vir ille quem
Ecclesiastica Purpura ad sui ornamentum exor-
navit, frequens in primis ad Aloysij tumulum
adventabat, gestarique voluit, si quando sene-
ctute, aut inualetudine ingredi prohiberetur.
Ibi autem positus genibus osculo sæpissimè hu-
mum, quâ sacrum pignus tegebatur, appe-
tebat: mox diu in preces effusus, nonnisi suspi-
rans, ac beatum iteratis vocibus exclamans
migrabat. Aliquot deinde post annis, incre-
brescente prodigijs sanctitatis famâ, Franci-
scus Gonzaga tunc Cæsaris ad Pontificem Le-
gatus Claudium Aquavivam, ut Aloysij ger-
mani fratris ossa multis divinitus iam decorata
prodigijs in augustiorem locum transferrentur,
enixè oravit, exoravitque: quo tempore sacrû
eius caput a ceruice seiunctum eiusdem Princi-
pis rogatu in oppidum Castilionis transmissum
est: ubi magnâ lætitiæ significatione a popula-
ribus acceptum, nunc in Templo eius memo-
riæ excitato thecâ inclusum argenteâ summâ
cum veneratione asseruatur. Quo ex honore,
nulli utique Castilionis Dynastarum unquam
delato, argumentum capere licet, qui suos ho-
nores Deo tradat, eum nequaquam amittere,

Cæs: Baro-
nij singu-
laris in Al:
pietas.

Sacri pigno-
ris ossa trã-
ferütur am-
pliorè locü

Caput Ca-
stilionem
trãslatum
argentea
theca in-
cluditur.

C A P V T IX.

De Prodigijs eius obitum subsecutis.

Quã alijs
prodigia,
ei prodigi-
osa vir-
tutes fa-
mã colle-
gerunt.

Am in vulgus existimationem,
& famam, quam sanctissimi
quique viri rebus supra ordi-
nem naturæ gestis collegerunt,
Aloysio adhuc viventi sine ul-
lo miraculo contigisse, argu-
mento est, egregias virtutes, quibus erat or-
natus, prodigiorum munus subijisse. Verùm
eo, eiusque virtutibus de medio sublatis, ne
fama quoque unã cum illo intercideret, non-
nullis divinitus factis prodigijs nutrienda fuit.
Longum est, ac propemodum infinitum om-
nia, quæ in tabulas relata vidimus, recensere:
illa tantummodo perstringemus, quæ maximè
testata, ac pervulgata novimus: quippe eorum
fidem cum sacrorum Antistitum autoritas præ-
stat, tum hoc præterea quod publicam lucem
tunc sustinere valuerunt, quando adhuc supe-
rerant, quibus contigisse prædicabantur.

Primum signorum Christi exemplo suæ ad-
uersis